

THE

OF THE

ஆத்ம ஜோதி

[ஓர் ஆத்மீக மாத வெளியீடு]

எல்லா உலகிற்கும் இறைவன் ஒருவன்
எல்லா உடலும் இறைவன் ஆலயமே.

- சுத்தானந்தர்

ஜோதி 16 ஸ் குரோதி ௬ ஆவணி மீ 1௨ [16-8-64] ௪௮ கடர் 10

பொருளடக்கம்

1	ஸ்ரீ பால யோகி	357
2	அன்பு	358
3	ஸ்ரீ பால யோகி	359
4	ஸ்ரீ பால யோகியாரின் உபதேசம்	362
5	பாகவதம்	364
6	புண்மை அகற்றுவோ?	367
7	மட்டக்களப்பு புனிதநகர் ஸ்ரீ சித்தி விக்கினேஸ்வரர் ஆலய தொன்மையும் அதன் மகத்துவமும்	368
8	உவமை வழியினிலே உண்மை காண்போம்.	371
9	அதிசய ஆலயம்	375
10	தோத்திரப்பா	379
11	திருமுருகவேள் திருவிளையாடல்	380
12	சென்றடைவோம் சேவடியை	385

ஆத்மஜோதி சந்தா விபரம்

ஆயுள் சந்தா ரூபா 75.00 வருட சந்தா ரூபா 3.00

தனிப்பிரதி சதம் 30

கௌரவ ஆசிரியர் — திரு. க. இராமச்சந்திரா

பதிப்பாசிரியர் — திரு. நா. முத்தையா

“ஆத்மஜோதி நிலையம்” நாவலப்பிட்டி. [சிலோன்]

தொலைபேசி எண் 353

ஸ்ரீ பாலயோகி

(இராஜகோபால்)

அன்ன ஆகார மின்றி
அரும்பசி ஏது மின்றி
இன்னலும் உபாதை நீங்கி
எழில்தவம் வளர்த்தும் சீமான்
முன்னய தவத்தின் வேக
முதல்வனாய் நின்ற யோக
புண்ணிய பாலயோகி
புதுமையர்ய விளங்குகின்றார்.

1

அணுவளவும் பொய்யில்லா ஆன்மீகப் பெருஞ்செல்வர்
அணுவளவும் சந்தேகம் காணாதீர் — குணநிறைவே
தனதுறைவாய்க் கொள்ளும் ஜகத்சுன் ஆங்கே
திருவுளமாய்த் திகழ்கின்றார் யோகி.

2

மெய்காணப் பலநாள் பெரும் பிரயாசை கொண்டேன்
மெய்கண்ட செல்வனை மெய்யாகக் கண்டேன்
பொய்காணு முலகோர்பால் பொதுவாக உரைக்கின்றேம்
தெய்வசபை காணத் தேடியே வருவீர்.

3

மாற்றக் கண்கொண்டு மாறாது பார்ப்பீரே
தூற்றக் கன்சாரா சொல்உயர்வே சோதியாம்
ஏற்றக்கண் கொண்டு இடைநடுவின் மேலமர்ந்து
மாற்றாது பார்உன் மதியை.

4

அன்பு

(கன்பூஷியசு)

அறநெறியில் நிற்பது ஒழுக்கம். அன்பின் மூலமாகவே அதைப்பெற முடியும். அன்பே மனிதகுலத்தின் அடிநிலை இயல்பு.

வாழ்க்கையில் வழிகாட்டும் சொல் ஒன்று இலதா? அனுதாபம் அல்லவா அச்சொல்லே ஆம் உனக்கு நேரவிரும்பாததைப் பிறர்க்கு நேரவிரும்பாதே.

மனிதப் பண்பைக் காண்பது அன்பு ஒன்றிலேயே.

அன்பு உடையவர்க்குப் பிறர் குறைகள் புலனாகா. அன்பு இல்லாதவர்க்குப் பிறர்குணங்கள் புலனாகா. ஆம் தந்தைக்குத் தனயன் தவறு தெரியமாட்டாது.

அன்பு என்பது யாது? மனிதர்களை நேசிப்பதே. அறிவு என்பது யாது? மனிதர்களைத் தெரிவதே.

தண்ணீர் நெருப்பை அவித்து விடுவதுபோல் அன்பு துவேஷத்தை அவித்துவிடும். ஆனால் இக்காலத்தில் அன்பு வழிநிற்போர் எரியும் மரத்தை அவிக்க இரண்டு கரண்டி நீரைத் தெளிப்பவராவர். நெருப்பு அவியாததைக் கண்டு நீரால் நெருப்பை அவிக்கமுடியாது என்று கூறுவர்.

அன்பு செய்ய விரும்பாதவன் அறிவு பெறுவது எப்படி? அன்பு செய்யக் கூடியபோது செய்யாதிருப்பதே அறிவின் மையாகும். அன்பும் அறிவும் இல்லாதவன் அடிமையே.

நீ அன்பு செய்தும் பிறர் அன்புசெய்யா விட்டால் உன்னுடைய அன்பை ஆராய்ந்துபார். நீ மரியாதை செய்தும் பிறர்மரியாதை செய்யாவிட்டால் உன்னுடைய மரியாதையை ஆய்ந்துபார்.

ஸ்ரீ பாலயோகி

(ஆசிரியர்)

உலகம் மிகப் பெரியது. உண்மையோ மிக அகண்டாகாரமானது. அந்த உண்மையை நாடி உலகத்தைத் துறந்தவர்கள் பாக்கியசாலிகள். மனித வாழ்க்கையின் இலட்சியம் மனிதனுக்கு அப்பால் என்ன இருக்கிறது என்பதிலேதான் தங்கியுள்ளது. தன்னை உடல் என்று நினைப்பவன் உடலுக்கு அப்பால் என்ன உள்ளது என்றும், தன்னை உள்ளம் என்று நினைப்பவன் உள்ளத்திற்கு அப்பால் என்ன உள்ளது என்றும், தன்னை ஆத்மா என்று உணர்பவன் ஆத்மாவிற்கு அப்பால் என்ன உள்ளது என்றும் சிந்திக்க வேண்டும். அச் சிந்தனையின் சாதனையே தபஸ் என்று சொல்லப்படுகிறது. இத்தகைய தபசிகளில் ஒருவரே ஸ்ரீ பாலயோகி என்று கொண்டாடப் பெறுகின்றார்.

இவர் 23-10-1930இல் இந்தியாவில் தெலுங்குநாட்டில் மும்முடிவரம் என்ற கிராமத்தில் பிறந்தார். இவரது தந்தையார் பெயர் கடிகிதல கங்கையா. தாயார் பெயர் வெங்கம்மா. இவர்களுக்கு ஸ்ரீபாலயோகி மூன்றாவது புதல்வராவர். இவர் தந்தை ஒரு ஏழை ஹரிஜன். இவருக்கு ஹரிஜன சேரியில் உள்ள ஒரு சிறு கூரை வேய்ந்த குடிசையைத் தவிர வேறு சொத்து இல்லை. ஸ்ரீ பாலயோகி தனது மூன்றாவது வயதில் தன் தாயாரை இழந்தார். பிறகு அவர் தகப்பனாரும் இரண்டு மூத்த சகோதரர்களும் இவரை அன்புடன் வளர்த்து வந்தனர். இவர் சுப்பராயுடு சஷ்டி என்று வழங்கப்படும் புனித தினத்தில் பிறந்ததால், இவரைச் சுப்பராயுடு என்றும் சுப்பாராவ் என்றும் பெற்றோர்கள் அழைத்தனர். பள்ளிக்கூடப் பக்கமே இவர் செல்வதில்லை. தகப்பனாருடன் மாடு மேய்ப்பதிலேயே பால்ய வயதைக் கழித்தார். ஐந்தாண்டுகளாக மாடு மேய்ப்பதிலேயே காலங் கழித்தாலும் சந்தர்ப்பங்கிடைத்த போதெல்லாம் தனிமையை நாடி ஓடித் தியானத்திலீடு பட்டிருந்தார். தனிமையில் பஜனை செய்வதில் ஓர் ஆனந்தங் கண்டார். மிருகங்களிடத்திலும் பறவைகளிடத்திலும் மிக அன்பு காட்டினார்.

பல சந்தர்ப்பங்களில் அவர் வயலில் சென்று உலகைக் கடந்த ஞானியாக மௌனமாக பல மணி நேரங்களுக்கு உட்கார்ந்திருப்பார். ஒருநாள் அவர் வயலுக்குப் போய் அதே நிலையில் மூன்று நாட்களுக்கு உட்கார்ந்து விட்டார். இவர் தகப்பனார் இதை அறியாமல் பல இடங்களிலும் தேடிக் கடைசியாக சணல் பயிரிடையே இவர் உட்கார்ந்திருந்ததைக் கண்டார். இவர் உடல் முழுதும் எறும்புகளால் சூழப்பட்டிருந்தது.

இவர் விருப்பத்திற்கு மாறாக இவருடைய தகப்பனார் இவரைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார். அந்த மாதிரிச் சந்தர்ப்பங்களில் அவருக்குத் தாகமோ பசியோ எடுப்பதில்லை என்று கூறினார்.

21-6-1946இல் அந்த ஊர்க் கிராம தேவதையின் விழா நடந்து கொண்டிருந்தபோது, இவருக்கு நாரத மகரிஷியின் படம் கிடைத்தது. அவர் அப் படத்தை வைத்துப் பூஜை வழிபாடு ஆற்றியதில் ஒரு தெய்வீக உணர்வைப் பெற்றார். வாரக் கணக்காகவும் உணவில்லாமல் தியானத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். இவரது இந்த நிலை தந்தையாருக்கு மனக் குழப்பத்தை உண்டாக்கியது. இவரைச் சரிப்படுத்தத் தந்தையார் மாந்திரீகர்களினதும் வைத்தியர்களினதும் உதவியை நாடினார். இவரோ அவை ஒன்றிலும் கருத்தைச் செலுத்தாதவராய் தமது ஆத்மசொரூபத்தில் ஊன்றி நின்றார். இத் தருணத்தில் பால யோகியாரின் தரிசனத்தைப் பெற சாதி சமய பேதமின்றிப் பெருங் கூட்டம் கூடத் தொடங்கியது.

அவருக்கு வெயிலிலிருந்தும் மழையிலிருந்தும் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்காக ஒரு குடிசை கட்டப்பட்டது. ஒரு ஆண்டிற்குப் பிறகு பக்தர்களின் காணிக்கையைக்கொண்டு 2 அறைகளும் ஒரு மேடையும் கொண்ட ஒரு நிலையம் கட்டப்பட்டது. 6-2-1949 வரை அதாவது 2 வருடம் 8 மாத காலத்திற்கு புதிய நிலையத்தில் அன்ன ஆகாரமின்றிச் சுகாசன நிலையில் இருந்தார். இந்தச் சமயத்தில் கறுப்பு நிறமாக இருந்த இவருடைய தேகம் பிரகாசமான பொன் நிறமாக மாறியது. தரிசனத்திற்காக வரும் மக்களுடைய தொகை கூடக்கூட அது தபசுக்குத் தடையாக இருந்தது. அதனால் வெளியே பூட்டு ஒன்றைப் போட்டுப்

பூட்டச் செய்தார். இதனால் அவருடைய தவத்திற்கு இருந்த தடை நீங்கியது. பக்தர்கள் பலருடைய வேண்டுகோளின்படி யோகியார் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை பொதுமக்களுடைய தரிசனத்திற்குச் சம்மதித்தார். அதாவது மகாசிவராத்திரிக்கு அடுத்த நாள் காலையிலிருந்து நடு இரவு வரை தரிசனம் கொடுக்க ஒப்புக் கொண்டார்.

சில பக்தர்கள் யோகியாரைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்ற அவாவினால் தூண்டப் பெற்று நிலையத்தின் முன்னிலிருந்து வேண்டுதல் செய்தபோது கதவுகள் தாமாகவே திறக்கப் பெற்று அவர்களுக்குத் தரிசனம் கிடைத்தது. கதவுகள் மீண்டும் தாமாகவே மூடிக் கொண்டன. நிலையம் பூட்டப் பட்டிருந்தாலும், திறந்திருந்தாலும் அதன் உட்புறமிருந்து ஊதுவத்திகள் கொளுத்தும் வாசனை, கற்பூர வாசனை, புதிய பூக்களின் வாசனை, சந்தன வாசனை இவைகள் பார்க்கவரும் அடியார்களுக்குத் தெரிகிறது. ஆனால், உண்மையில் அவைகள் அங்கு இருப்பதாகத் தெரிவில்லை. சில சமயங்களில் பிரகாசமான ஒளி அந்த அறையில் காணப்படுகிறது.

ஸ்ரீ பாலயோகியார் தவக் குடிலுக்கு சுமார் 2 மைல் தூரத்திலுள்ள ஸ்ரீ கொத்தலங்கபாபா அவர்கள் அடக்கமாகியுள்ள ஜீவசமாதியைப் பலரும் சென்று தரிசித்து வருகின்றனர். அந்தப் பகுதியில் பாலயோகியார் இத்தகைய அதிசயப் பண்பிற்கு ஆளாகுமுன்பே மிகப் பிரசித்தமான மஹத்துவ சக்தியுடன் பரிபூரண நிர்வாண நிலையில் இருந்த அவரை பல ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் தரிசித்துப் பல நன்மைகள் அடைந்ததாகத் தெரிகிறது. பாலயோகிகள் தவத்தில் அமர்ந்த இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், 1948 ஜனவரி 31இல் கொத்தலங்கபாபா சமாதியானார்.

யோகியாரை நேரில் தரிசிக்கும் பாக்கியம் பெற வாய்ப்பில்லாதவர்கள் அவரது படத்தைத் தரிசித்தல் மூலமும் அவரது வாழ்வைச் சிந்தித்தல் மூலமும் மறைமுகமான சத்தங்கத்தை அநுபவித்துக் கொள்ளுவோமாக.

கடவுளுடைய கணக்குப் புத்தகத்தில் நம்முடைய படிப்பையும் பேச்சையும் காணமுடியாது. நம்முடைய செயல் மட்டுந்தான் காணும். - காந்தி.

ஸ்ரீ பாலயோகியாரின் உபதேசம்

நாம் வாழும்வரை பொருள்களை நமது, உமது அவருடையது என்று கூறிவருகிறோம். உடல் எப்போதும் நிலைத்துள்ளதல்ல. பணமும் நிலமும் நிலையானதல்ல; எல்லாவகைக்கும் எவையும் நிலையானதல்ல; எல்லாம் கடவுளுக்குச் சொந்தம்.

மக்கள் புத்திசாலிகளாக இருப்பதைக் காண்கிறோம். கடவுள் தனக்காக எவ்வளவு உயர்ந்த அறிவுத்திறனைப் பெற்றுள்ளார் என்று நினைத்துப் பாருங்கள். சகோதரர்களும் தகப்பனாரும் செயற்கையில் சேர்க்கப்பட்டவர்கள். நம்முடைய உண்மையான தசப்பனார் கடவுள்.

ஒரு குறிப்பிட்ட மனிதன், ஒரு குறிப்பிட்ட நிலையை அடைகிறான் என்றால், அது அவனுடைய ஜன்ம ஸம்ஸ்ச்ருதியினால்தான். நம்முடைய ஆத்மாவில் உள்ள ஜீவாத்மாவைப்பற்றி நன்கு உணரவேண்டும். ஜீவாத்மா என்பது கடவுளின் சொரூபம். அதை நம்முடைய ஐம்புலன்களும் மாயத்திற்கு இழுக்க முயற்சிக்கின்றன. ஒருவன் தன்னைத் தானே அறிந்து கொண்டானேயானால் அவனுக்குக்குரு தேவையில்லை. ஒருவனுடைய ஆத்மாவே அவனுடைய குரு. கடவுளுக்கும் பக்தர்களுக்கும் யாதொரு வித்தியாசமும் இல்லை. நீ உன்னுடைய ஐம்புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தினால் உன்னுடைய ஆத்மா நீ எப்படி நடக்கவேண்டும் என்பதை விளக்கும். நீ குறைந்த அளவு உணவு மேற்கொள்ளவேண்டும். நீ ஐம்புலன்களை அடக்குவதில் வெற்றிகண்டுவிட்டால் உனக்கு பால் அல்லது தண்ணீர் கூடத்தேவையில்லை. பிறகு, அந்த ஐம்புலன்களும் ஆத்மாவுடன் சேர்ந்து தெய்வீக ஆத்மாவாக இணைந்து விடுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகிறது. அதுமாதிரி ஏற்படுவது, ஒருவன் தான்செய்த பாலத்திலிருந்து ஈடேறுதல் என்பதாகும். அந்தமாதிரியாக ஏற்படுத்துவதற்கு வழி நமக்குள்ளேயே இருக்கிறது.

நீங்கள் குடும்ப வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு வணங்கிவந்தாலும், உங்களுக்கு மனத்திருப்தி இருக்காது. உங்கள் எண்ணம் மாறுபாடு அடைகிறது. உலகவிவகாரங்களில் மகிழ்ச்சி

இருக்காது. மனிதனாக இந்தப்பிறப்பைக் கழித்து விடவேண்டாம். எப்போதும் சிறந்த நல்ல எண்ணங்களையே மனதில்கொள்க. அனைவரும் சந்தோஷமாக இருக்கக் கடவுளை வணங்கு. குழந்தைகளைத் துன்புறுத்தாதே. கடவுளை நம்பி, பக்தியுடன் யார் தொழுகிறார்களோ அவர்களுடைய பாபங்கள் நீங்கும். பக்தியில்லாதவர்களின் பாபங்கள் இருமடங்காக அதிகரிக்கும். கடவுளைப் பூரணமாக சரணமடைபவர்களுக்குக் கடவுளின் கருணை என்றைக்கும் இருக்கும். எந்தெந்தப் பிறப்பில் பிறந்தாலும் ஒருவன் கடவுளையே நம்பி இருந்தால் அவன் விரும்பியதெல்லாம் கடவுளிடமிருந்து பெறலாம். கடவுளைக் காணும்வரை தபஸ் இருக்கவேண்டும். ஒருவருடைய பாப புண்ணியத்திற்கு ஏற்ப அவர் தரிசனம் கொடுப்பார்.

ஒருவன் கடவுளை வணங்குவதற்காகக் காட்டிற்குப்போகவேண்டியதில்லை. கடவுள் இங்கும் அங்கும் எங்கும் இருக்கிறார். ஒருவன் சமாதானமான சூழ்நிலை தேவையென்று எண்ணினால் அவன் காட்டிற்குப் போகலாம்.

கடவுளைக் காணவேண்டும் என்று இந்தப் பிறப்பில் முயற்சி செய்தால் தான் அடுத்த பிறப்பிலாவது உயர்ந்த நிலையை அடையலாம். அப்படிச் செய்யா விட்டால் மறுபடி மனிதனாகப் பிறக்கமுடியாது.

சைவ இலக்கியக்கதா மஞ்சரி

ஆசிரியர்:— தேசிகமணி. கா. அருணாசலம் அவர்கள்.

விலை:—ரூபா 3.00. தபாற் செலவு .50 சதம் இலக்கியங்கள், திருமுறைநூல்கள், புராணங்களில் வரும் 105 கதைகளைக் கொண்டது.

இலக்கியம், சமயம் படிக்கும் பாடசாலை மாணவர்களுக்கும் இவற்றைப்படிப்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் சமய உட்பொருளை அறிய விரும்புவோருக்கும் மிக உபயோகமான நூலாகும். வேண்டுவோர்—

ஆத்மஜோதி நிலையம், நாவலப்பிட்டி.

என்ற விலாசத்திற்கு 3-50 பணம் அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

பாகவதம்

பகவானுடைய வரலாறு, பெருமை இவற்றைக் கூறும் நூல் பாகவதம் என்று பெயர் பெறும். பகவான் சம்பந்தமுள்ளது பாகவதம். பகவான் என்பது திருமாலுக்குரிய ஒரு சிறப்புப் பெயர். இதனை, பகவான் சம்பந்தமுள்ளது பாகவதம், பகவான் கூறியது பகவத்கீதை, பகவானுடைய அடியார் பாகவதர் என வழங்குவன வற்றால் அறியலாம். இக்காலத்தில் பாகவதர் என்ற பெயர் வேறுபலருக்கு வழங்கப்பட்டனும், அது திருமாலடியார்க்குரிய பெயராகும்.

வேதாகம புராணங்கள் என்று கூறப்படும் தொடரில் வேதாகமங்களோடு ஒப்பக் கூறப்படும் புராணங்கள் பதினெட்டு உள்ளன. அஷ்டை சாத்துவிக புராணங்கள் ஆறு; இராசத புராணங்கள் ஆறு; தாமதபுராணங்கள் ஆறு என மூன்றுவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. பாகவதம் சாத்துவிக புராணவகையைச் சேர்ந்தது; பதினெண்ணாயிரம் சுலோகங்களையுடையது.

உலகம் இறைவனது ஆக்ஞைப்படியே நடைபெற்று வருகின்றது. இறைவனது படைப்பில் மனிதனுக்கு மாத்திரமே இதுநல்லது, இதுகெட்டது என்று பகுத்தறியும் ஆற்றல் உள்ளது. இவ்வாற்றலைப் பெற்றிருந்தும் மக்களிற்பலர் மோட்ச இச்சை இல்லாதவர்களாக இருக்கின்றனர். இத்தகைய மனிதசமூகம் உய்யும் பொருட்டே பகவான் இந்தப் பூமியில் பல மகரிஷிகளைத் தோற்று வித்தருளினார். அந்த மகரிஷிகள் மூலமாக வேதங்களை வெளிப்படுத்தி ஞானோபதேசம் செய்தருளினார். இவ்வேதங்களாலும் ஒருசிலரே பயன்பெய்தினர். ஏனையோர்கள் தர்ம அதர்மங்களை மிக இலகுவில் அறிந்துய்ய வேண்டி புராணங்களும் சங்கிதைகளும் அம்மகரிஷிகள் மூலமாகவே வெளிவந்தன.

பூவுலகில் தர்மம் குன்றி அதர்மம் தலையெடுக்கும் காலங்களில் பகவானே மானிட உருவாய்த் தோன்றி துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனம் செய்கின்றார். இங்ஙனம் பகவான் தன் இச்சாமாத்திரத்தால் இப்புவியில் வகித்த அவதாரங்கள் எண்ணிலடங்காதன. அவைகளுள், மச்ச-சூர்ம-வராக-நரசிம்ம-வாமன-பராசுராம-ஸ்ரீராம-பலராம-ஸ்ரீகி

ருஷ்ண-புத்த-கல்கி அவதாரங்களை விசேஷமாகக் கூறுவார்கள். அவற்றுள் ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதாரம் மிகச் சிறந்ததாகும்.

பாகவதம் முதலில் வியாச முனிவரால் அவருடைய புதல்வராகிய சுகமுனிவர்க்குக் கூறப்பட்டதென்றும், பின் சுகமுனிவரால் பரீட்சித்து மன்னனுக்குக் கூறப்பட்டதென்றும், பின்சூத முனிவரால் நைமிசவனத்து முனிவர்க்குக் கூறப்பட்டதென்றும் கூறுகின்றனர். பாகவதம் வியாசமுனிவரால் சுகமுனிவர்க்குக் கூறப்பட்டமையால், அதனைக் கிளிகோதிய பழம் என்று சிறப்பாகக் கூறுவர். (கிளிகோதிய பழம் மிக்கசுவையுடையதாக இருக்குமென்பது உலகவழக்கு.)

வடமொழியில் இதிகாசபாகவதம், புராணபாகவதம், சம்ஹிதை, உபசம்ஹிதை, விஷ்ணுரகசியம், விஷ்ணுயாமளம், கௌதசம்ஹிதை என ஏழுபாகவதங்கள் உள்ளன. இவற்றுள் இதிகாச பாகவதம் சுகமுனிவரால் பரீட்சித்து மன்னனுக்குக் கூறப்பட்டது. புராணபாகவதம் நாரதமுனிவரால் உருக்குமணிப் பிராட்டிக்குக் கூறப்பட்டது.

சூதாமுனிவர் யாத்திரை செய்து கொண்டு ஒருநாள் நைமிசாரணியவனம் வந்து சேர்ந்தார். அங்கிருந்த சவுனகாதி முனிவர்கள் சூதமா முனியைக் கொண்டாடிப் பின்வரும் ஆறுகேள்விகளைக் கேட்டார்கள்.

- 1 புராணங்களுக்குள்ளே சிறந்த புராணம் எது?
- 2 மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து கேட்டுப் பயனடையத் தக்கது எது?
- 3 முத்தியை விரும்பியவர்களுக்கு மோட்ச சாதனமாய் அமைந்தது எது?
- 4 பகவானுடைய எந்த அவதாரம் ஜீவர்களைக் காத்தற்காகவும் ஜீவர்களின் ஐசுவரியத்திற்காகவும் ஏற்பட்டது?
- 5 ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தேவகியிடத்தில் எதற்காக அவதாரம் செய்தார்?
- 6 ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வேறு உலகத்தை அடைந்திருந்த காலத்தில் தருமம் யாரைச் சரணாகப் பற்றியிருந்தது?

வேதவியாசர் மனுக்குலத்தின் மேல்கொண்ட அன்பு காரணமாக வேதங்களை நான்காக வகுத்தருளினார். இன்னும் ஏதோகுறையிருப்பது போல் அவர் உள்ளத்தில் ஒரு தோற்றம் எழுந்தது. இதனையே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த

சமயம் நாரதமகாமுனிவர் எழுந்தருளிஞர். வியாசமுனிவரின் ஆழ்ந்த சிந்தனையைக் கண்டு காரணத்தை அறிய விரும்பினார். வியாசர் தமது மனத்தில் எழுந்த குறையை உரைத்தார். உடனே நாரதர் மனமகிழ்ச்சி உற்றவராய் அதற்கு வழிகூறினார். ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தி பாகவதத்தை பிரமதேவருக்கு உபதேசித்தார். எனது தந்தையாகிய பிரமதேவர் எனக்கு உபதேசித்தார். அதனை உமக்கு நான் சொல்லுகிறேன் என்று பாகவதத்தை நாரதர் வியாசருக்குக் கூறினார். நாரதர் சென்றபின், தான் கேட்ட பாகவதத்தைப் பலமுறை மனதில் கவனம் செய்தார். பின்பு பாகவதத்தை மக்கள் உய்யும் பொருட்டு அருளினார். யோகதியானத்தினாலே உற்றுநோக்கி, பிரமசொருபத்தையும், பிரமத்தினுடைய குணங்களையும், முக்தரான ஜீவர்களின் இலட்சணங்களையும் சாரமாக வைத்துப் பாகவதத்தை அருளினார். மோட்சத்தை விரும்பியவர்களுக்கு இந்தப் பாகவதமே மிகமுக்கியமானதென்று இரண்டாவது சுலோகத்தால் வெளியிட்டார்.

கடவுள்

கடவுள் அரைநிமிஷமும் சோம்பியிருக்கச் சம்மதிக்காத ஐஜமானர். வெறும் வாணவேடிக்கையைக் கண்டு திருப்தி அடையாதவர். அவசரப்பட்டுத் தியாகம் செய்வதை அங்கீகரிக்கமாட்டார்.

நாம் கடவுளை அறியமாட்டோம். கடவுள் சிருஷ்டியையே அறிவோம். அதனால் சிருஷ்டிக்குச் செய்யும் சேவையே சிருஷ்டிகர்த்தாவுக்குச் செய்யும் சேவையாகும்.

கடவுள் நாம் செய்யும் நன்மை தீமைகளுக்குச் சரியான கணக்கு வைத்திருக்கிறார். அவருக்கு இணையான கணக்குப் பிள்ளை உலகில் கிடையார்.

(காந்தி)

புன்மை அகற்றுவோ?

—: 'துளசிக் கண்ணன்':—

அப்பா! கலைகட்கரசே! பே
ரன்பர்க் கெளியோய்! அருள்வடிவே!
எப்போ துன்பொன் னடியிணையை
எளியேன் ஏத்தித் தொழப் பெறுவேன்?

கங்குல் அகற்றும் அருட்கதிரே!
கனித்தேன் பொழியும் கனிமுகிலே!
பொங்கும் அமுதப் பெருங்கடலே!
புலையேன்புன்மை அகற்றுவோ?

அள்ளக்குறையாத் தெள்ளமுதே!
அன்புப் பெருக்கே! அருள் ஊற்றே!
பிள்ளைச் சிறியேன் கலக்கமறப்
பேரின்பத் தேன் புகட்டாயோ?

கள்ளம், கபடு, பொய், சூது
காமக்குரோத லோபமிவை
எள்ளத்தனையும் கலவாய், பே
ரிதயம் தனைத் தந்தருளாயோ?

நெளிந்து தொடர்ந்து படர்ந்து வரும்
நீசமனப்பேரிருள் கிழிய,
பளிங்கிச் சுடர்க்கண் பாய்ச்சா யோ?
பரமகருண பால்சுரனே!

காசில் பொருளில் கன்னியர்தம்
கலவி மயக்கில் உழலாது, உன்
வாசமலர்த்தேன் வாரியுணும்
மாசில் தாசன் ஆகேனோ?

உள்ள முருக வெள்ளமென
உணர்ச்சி பெருக, உரை குளிர
கள்ள மளத்தேன், உயிர்துடிக்கும்
கவிதை இசைத்து மகிழேனோ?

மட்டக்களப்பு புளியநகர் ஸ்ரீ சித்தி விக்கி
 னேஸ்வரர் ஆலய தொன்மையும்
 அதன் மகத்துவமும்
 புளியநகரின் மத்தியில் மாண்புற விளங்கும்
 புண்ணியக்ஷேத்திரம் சீரணோத்தாரண
 புண்ணிய கைங்கரியம்.

முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளாகிய பரமசிவம் ஆருயர்களை ஆட்கொள்வான் பொருட்டுத் திருமேனி கொண்ட அருள் முகூர்த்தங்களில் விக்கினேஸ்வரர் முகூர்த்தம் மிக முக்கியத்துவம் பொருந்தியதென்பது சைவசமய சாஸ்திரம் கண்ட உண்மை.

இந்த விக்கினேஸ்வரர் முகூர்த்தம் உலகின் பலபாகங்களிலுமுள்ள மக்களால் வழிபாடு பண்ணப்பட்டு வந்தமை சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கெட்டாத காலங்கடந்த வழிபாடென்பது அறிஞர் கண்ட பேருண்மையாகும். அன்றியும் இந்த விக்கினேஸ்வரர் முகூர்த்தமே மிக எளியமுறையில் எளிய மக்களும் நினைத்த இடத்தில் வழிபாடு செய்து வரம்பெற வாய்ப்பான தென்பதை நினைத்த இடங்களிலெல்லாம் அவர் அமர்ந்திருப்பதைக் கொண்டு நிரூபித்து அறியலாம்.

இத்தகைய மாண்பு பொருந்திய இந்தப் பெருமான் இலங்கையின் கிழக்குப் பாகமாகிய மட்டக்களப்புப் பட்டினம் பொருந்தியிருக்கும் புளியந்தீவின் மத்தியில் ஸ்ரீ சித்தி விக்கினேஸ்வரர் என்னும் மகத்துவந்தங்கிய திருநாமத்தோடு கோவில் கொண்டு எழுந்தருளியிருந்து அற்புத அருட்பிரசாதம் அடியார்க்கு அளித்து வருகின்றார் என்பது அனைவரும் அறிந்த உண்மை.

புளியநகரின் வரலாறும் அப்பெருமான் அவ்விடம் எழுந்தருளியிருந்து அருள் பாலிப்பது சரித்திர ஆராய்ச்சியால் அறிந்து கொள்ளற்கு அருமையான விடயம். புளியநகர் முற்காலத்தில் மனித சஞ்சாரமற்ற சோலைகள் செறிந்த அடர்ந்த இடமென்றும் அந்த இடத்தில் பழங்குடி மக்களாகிய வேடுவர் தலைவனாகிய புல்வியன் என்பான் ஒருவன்

இருந்து வழிபட்டு வந்தான் என்றும், அதனால் புல்வியன் என்பது புளியன் என மருவி புளியன்தீவு என வழங்கலாயிற்று என்னப்பெருங்குடி மூத்த பேரறிவாளர் கர்ணபரம்பரையாய்க் கூறிவருகின்றனர். மட்டக்களப்பு வாவி இந்நிலப்பரப்பைச் சூழ்ந்துள்ளதால் இது தீவாயிற்று. இதை விட வேறுபிற காரணங்களும் கூறுவர் சிலர். அவற்றையெல்லாம் ஈண்டு உரைக்கின் இக்கட்டுரை ஓர் நூலாகி விடும். இதுநிற்க,

மட்டக்களப்பின் அதிஉயர்ந்த இடமாகிய புளியந்தீவின் மத்தியில் முற்காலத்தில் அமைந்துள்ள கோவிலில் பெரு வெள்ளகாலத்தில் யானைகள் பந்தி பந்தியாய்ச் சூழ்ந்து தங்கி நிற்பதால் இப்பதிக்கு ஆணைப்பதிப் பிள்ளையார் கோவில் என்னும் நாமம் வழங்கி வருகின்றது. காலம் செல்லச் செல்ல மக்கள் அறிவு விருத்தியடைந்து பழம் பெரும் பூர்வீக சமயமாகிய சைவமக்கள் இவ்விடத்தில் ‘‘காடு நாடாகும்; உயர்நாடு காடாகும்’’ என்னும் காலமாற்றங்கண்ட புலவர் கூற்றுக்கீழைய இப்புளியந்தீவிலும் ஆங்காங்கு குடியேறி வாழ்வாராயினர்.

‘‘கோவில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்’’ என்று அறிந்த சைவன்-தமிழன் தனக்கொரு வழிபடு கடவுளைக் காண்பான் வேண்டி நின்றபொழுது இந்த ஸ்ரீ சித்தி விக்கினேஸ்வரப் பெருமான் நிதரிசனமாயினர். அவரை ஆவலோடும் அன்போடும் பக்திசிரத்தையாய் வழிபட்டு வரும் போது மரநிழலில் இருந்த மகாதேவனுக்கு காலம் செல்லச் செல்ல கோவிலும் ஆக்கப்பட்டு வளர்ச்சியுற்று வந்து ஆகம முறைப்படி இப்பொழுதிருக்கும் ஆலயம் உருவாக அமையப் பெறலாயிற்று. இன்றும் அதன் மூர்த்திகரம் எம்மால் அளவிட்டு உரைக்கும் தரத்ததன்று.

இவ்வாலயம் மிகப்பழமையும் தொன்மையும் வாய்ந்த கட்டடமாயிருப்பதால் இதனைச் சீரணோத்தாரணம் செய்ய திருத்தி அழகிய முறையில் செப்பனிட வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு இவ்வூர் சைவப்பெருமக்கள் யாவரும் ஒருமுகமான தீர்மானத்துக்கு வரலாயினர். எப்படியும் இந்த ஆண்டில் உள்ள சுபமுகூர்த்தத்தில் எம்பெருமானை வாலஸ்தாபனம் பண்ணிமுன்று அல்லது நான்கு மாதத்துக்குள் திருப்பணியும் முடிந்து முறைப்படி கும்பாபிசேகம் செய்ய வேண்டுமென்பது எம் பெருமான் திருவுள்ளம் போலும்.

காலத்தை ஆராயின் கவலையும் வரத்தான் செய்கிறது. பொருள்களின் விலையும் கூலிகளும் வரம்பின்றிக் கூடிக்கொண்டிருக்கும் இக்காலத்தில் இதுவும் செய்ய வேண்டி நேரலாயிற்று. காலம் தாழ்த்திச் செய்யவும் இப்பொழுது இருக்கும் நிலையுமோ இடங்கொடாது.

மேலும் இவ்வாலயத்தைச் சார்ந்துள்ள சைவமக்களும் பெருநிதிபடைத்தவர்கள் அல்லர். எனவே இவ்வெளியீட்டைக்காணும் சைவப்பெருமக்கள் எத்திசையில் வாழ்ந்தாலும் தங்களால் இயன்ற பொருளுதவி செய்து இச்சிவபுண்ணியத்தில் பங்குபற்றி சைவத்தை வளர்த்துப் பாதுகார்த்து நல்வாழ்வு பல்லாண்டு வாழ்ந்து புளியநகர் ஸ்ரீசித்திவிக்கினைஸ்வரப் பெருமானின் வரப்பிரசாதம் பெற்று அவனடி சார்ந்து அயரா ஆனந்தமடையுமாறு வேண்டுகின்றோம்.

புளியநகர் ஸ்ரீசித்திவிக்கினைஸ்வரர் இங்ஙனம்
ஆலய பரிபாலனசபை க தருமலிங்கம்
மட்டக்களப்பு இணைக்காரியதரிசி

கடவுளை எந்தப்பெயர் கொண்டு அழைத்தாலும் அவரே வாழ்க்கையின் ஜீவநாடி. நான் கற்றதமிழ்ப்பாடல்களில் ஒரே ஒரு பழமொழிமட்டும் என்னுடைய உள்ளத்தை விட்டு அகலாதிருக்கின்றது. 'திக்கற்ற வருக்குத் தெய்வமே துணை' என்பதே அந்தப்பழமொழி. சத்தியாக் கிரகத் தத்துவம் முழுவதும் அந்த உண்மையையே அஸ்திவாரமாக உடையது.

கடவுள் ஒருவரையே நம்பி வாழ்பவன் எவ்வளவு பயங்கரமான கொடுங்கோல் மன்னனுக்கும் அவனுடைய உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் அஞ்ச மாட்டான். அதற்குக் காரணம், எவருடைய கண்ணை ஒளித்து எதுவும் நடப்பதில்லையோ அந்த ஏகசக்ராதிபதியின் பாதுகாவலில் இருப்பதுதான்.

கடவுள் என்றால் ஆள் அல்ல. அனைத்திலும் வியாபித்து நிற்கும் சர்வவல்லமை உள்ளதோர் ஆவியே யாகும். அதைத்தம் இதயத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறவர்கள் அதிஅற்புதமானதோர் ஆற்றல் உண்டாவதைக்காண்பார்கள்.

—காந்தி

உவமை வழியினிலே உண்மை காண்போம்

***** (சு.பிரேமசம்பு) *****

இசையில் வல்ல இலங்கை மன்னன் இராவணன் யாழினைத் தனது கொடியில் ஏற்றிப் போற்றினான். இறையையும் இனிய கீத நாதத்தினால் வசப்படுத்தினான். ஈழத்தார் வாழ்வில் இசையும் யாழும் ஒன்றி நின்றன. மனம் நெகிழ்ந்து மகிழும் வண்ணம் யாழ் வாசித்துப் பண்பாடியகண்கள் இரண்டும் அற்ற குருடன் ஒருவனுக்கு மரகதமணித்தீவின் மன்னன் ஒருவன் மணற் பிரதேசமொன்றினைப் பரிசாக ஈந்ததும், அம் மணற்றிடரில் மக்கள் குடியேறி அது யாழும் பண்ணும் காரணமாகக் கொண்டு வந்ததனால் யாழ்ப்பாணம் என்றழைக்கப்பட்டதும், அதில் அந்தகக் கவி வீரராகவன் ஆண்டதும் மற்றொரு சிறப்பு நிகழ்ச்சியாகும். மேலும் அரசகேசரி பரராசசேகரன் என்பவன் இசைக் கலைகள் அனைத்திலுமே பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தான் என்பதையும், அவன் அவற்றின் நுணுக்கங்களைப் பற்றிய நூல்கள் சிலவற்றினை எழுதினான் எனவும் அறிய முடிகிறது. இப்படியாக, வாழையடி வாழையாக, "தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன்" என்ற இலக்கியத்திற்கு இலக்கணமாக வாழ்ந்த எம் தமிழர் மரபிலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் (1892-கி.பி.) தோன்றிய சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்கள் "யாழ்நூல்" தொகுத்துத் தந்தார்கள். அதன் மூலம் பண்டைய தமிழிசைக்குப் புத்துயிரளித்த வித்தகர் ஆனார்கள்.

யாழ்நூல் தந்த சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்கள் வேறு பல நூல்களையும் ஏராளமான தனிப் பாடல்களையும் இயற்றியுள்ளார்கள். அவைகளில் அவர் ஏராளமான உவமை அணிகளை ஆங்காங்கு பொதித்துள்ளார்கள். அவை படிக்குந்தோறும் மனதில் நிதர்சனத் தன்மையைப் பதிக்கும் தன்மை வாய்ந்தவை. நன்மை தருபவை. வண்மையும் வாய்மையும் உள்ளவை. ஆழமானவை. குருதேவரின் உவமைக்கருத்து விளக்கத்தில் அவரது உவமைக் கவிதைகள் பொங்கிப் பிரவகிக்கின்றன.

நவையுறு முலகிற் பட்டோர்
மாணுற்ற சபையி வீசன்
மகிமையை உரைத்தல் கேளார்
வினிற்றும் பொழுதைப் போக்க
விழைந்துவெற் றிடங்கள் செல்வார்

என்பது அவரது பாடல் ஒன்றின் பிற்பகுதி ஆகும். இதில் தாம் சொல்ல விரும்பியதை அவர் தெளிவாகச் சொல்லினார். சிற்றின்பத்தையே விழையும் மாந்தர் பேரின் பத்தைத் தேடார் என்றதனைக் கூற வந்த அவர் “இந்த உலக நடப்புகளிலேயே நாட்டம் கொண்டவர்கள் சடவுளின் மகிமையைப் பற்றியும் இறைவனின் நாம பேதங்களின் மேன்மையைப் பற்றியும் பேசப்படுகின்ற சத்தங்க இடங்களிலே காணப்பட மாட்டார்கள்; ஆனால் அதற்குப் பதிலாக வீண் வெற்று நிலைகள் தன்னைப் பெரிதாக எடுத்துச் சொல்லி, தவப் பொழுதை அவப் பொழுதாக்கும் இடங்களையே விரும்பி நாடிச் செல்வார்கள்” என்கின்றார். அத்தகையவர்களை அவர் “நவையுறு முலகிற் பட்டோர்” என்னும் சொற்களால் வர்ணிக்கின்றார்.

உலக ஆசாபாசங்களிலே கிடந்து உழலுகின்ற நவையுறு முலகிற் பட்டோர்க்கு அவர் எடுத்தாண்டுள்ள உவமைதான் அவரது சொல்ல வந்த கருத்துக்கு மிக வேகம் தருகிறது. அவர் தரும் உவமை

சாணத்தை யுருட்டும் வண்டு
தாமரை மலருட் புக்கால்
நாணிப்பின் வாங்குமாப்போல்

என்பதுதான். சாணத்தை உருட்டிச் செல்லுகின்ற வண்டானது தாமரை மலருள் செல்லாது. (அது தன்னுடைய இயற்கையான சுபாவத்தினாலும் செய்கின்ற காரியத்தினாலும் தாமரை மலருட் செல்லாது வெறுத்து ஒதுக்கும்.) இதுவே சுவாமி விபுலானந்தர் நவையுறு முலகிற் பட்டோர் மாட்டுச் சொன்ன உவமை அழகு ஆகும். இதே உண்மையை அவர் இன்னோரிடத்தில் ஒரு சிறு கதையையே அவர் உவமையாகக் கூறித் தெள்ளிதிற புலப்பட வைக்கின்றார்.

அவள் ஒரு மீனவள். கூடையிலே மீன்களைச் சுமந்து சென்று விற்பனை செய்பவள். ஒருநாள் அவள் மலர்கள்

விற்பனை செய்யும் ஒருவனுடைய வீட்டில் தங்கித் தூங்க நேரிட்டது. அப் பூ விற்பவனுடைய இல்லத்திலே நிறைய மலர்கள் குவிந்து கிடந்தன. அவளருகிலேயும் மலர்கள் கிடந்து நறுமணம் வீசின. ஆனால் அவைகளின் வாசனையை அவளால் நுகர்ந்து அனுபவிக்கவே முடியவில்லை. தூக்கமோ வரவில்லை. அப்படியும் இப்படியும் புரண்டு படுத்தாள். ஒன்றும் பயனில்லை. என்ன செய்வதென்று யோசித்தாள். திடீரென எழுந்தாள். ஓடினாள். தூரத்திலே ஒதுக்குப் புறத்தில் வைக்கப் பட்டிருந்த தன் மீன் கூடையை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பவும் வந்தாள். படுக்கை யருகே மீன் கூடையைவைத்து அதன்மணத்தில் இவியதுயில்கொண்டாள்.

இந்தக் கதையைக் காட்டி ஆசைகள் வயப்பட்டோர் இயல்பைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார். கவிதையானது உவமையணி சிறக்க, சுவை ததும்ப எழுகின்றது.

“பூவில் பகர்வோ னில்லம்
புகுந்தவோர் வலைச்சி யாங்கு
மேவிய நறும ணத்தால்
விழிதுயில் கொள்ளா ளாகித்
தாவுமீன் கூடை யொன்றைத்
தன்னரு கமைத்துத் தூங்கும்;
பூவுல கின்றபட் டோர்கள்
புன்மையில் வகைய தாமே.”

இவ் வண்ணம் இன்னும் பல கவிதைகளினால் வெறும் போலிகளையே பின்பற்றி நடக்கும் மாந்தர் கூட்டத்தைச் சுட்டிக்காட்டி விட்டு, மேல் நோக்குடையோர், ஆத்ம விசாரமுடையோர், பூரணத்துவத்தை அடைய விரும்பு வோர் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய வழி துறைகளையும் சுவாமி விபுலானந்தர் தராதது விடுத்துச் செல்லவில்லை. நோயும் புகன்று நோய்க்கு மருந்தும் கொடுத்துள்ளார்.

சுவாமி விபுலானந்தர் இறைவனை எல்லா மனிதரிடத்தும் கண்டவர். எப்படிப் பட்டவர்களிடத்தும் ஆண்டவன் அருவமாக அமைந்துள்ளான் என்ற புனித மனோபாவம் உள்ளவர். அப் பொருளையும் அவர் தக்க உவமையுடனே நித்திக்கும் பாவண்ணம் செய்துள்ளார்.

தலையணை உறைகளின் நிறங்கள் பலப்பல விதமாகக் காட்சியளித்தாலும் தலையணைக்குள் திணிக்கப்பட்டிருக்கும் பஞ்ச ஒரே மாதுரியானதுதான். அதே போல இறைவன் எல்லா மனிதரிடத்தும் ஒரேமாதிரி உறைகின்றான் என்பதனை,

“தலையணை யுறைக்கொப் பாகச்
சாற்றலா மனிதன் றன்னை;
நிலவிய கருமை செம்மை
நிறத்தின வெனினு முள்ளே
இலகுபஞ் சொன்றே; அன்பன்
எழிலிலா னழகன் றூர்த்தன்
உலகினிற் பலரென் ருலு
முள்ளுறை தெய்வ மொன்றே”

என்னும் பா மூலம் வெட்டொன்று துண்டு இரண்டு மாதிரி விளக்குகிறார். கீழான உலக நோக்கில் தம்மைப் பிணித்தோர்களை உவமைகள் மூலம் புகட்டிய அவர் - இறைவன் எல்லாரிடத்துமுள்ளான் என்று போதனை செய்த அவர் - மேல் நோக்கில் மனிதர் போவதற்கு முதற்படியாக, உடனடியாகக் கெட்டவர்களினது - தீயோர்களினது கூட்டுறவையும் சகவாசத்தையும் விட்டு விடுவதே விவேகமானது என்று வற்புறுத்தியுள்ளார். அதுவும் உவமை மூலம்தான்.

கொடும் புலியிடம் கூட ஈகவரன் உள்ளான். ஆனால் இறைவன் அதனில் இருக்கிறானே என்பதற்காக அதனருகே போவது அறவே தகாது. அது போலவே தீயவர் மனதிலும் எம்பெருமான் உறைகின்றானெனினும் அவனை ஒதுக்கி நல்லவனோடு நட்புறவாகி விட வேண்டுமென்பதைக் கூறாமல் கூறியுள்ளார்.

“வேங்கை தன்னகத் தெய்விறை
யிருப்பது மெய்மையே யெனினும்யாம்
பாங்கு சென்றதன் முன்னிற்றல்
தகுதியோ? பாரெங்கு நிறையெம்மான்
தீங்கி மைத்திடு தீயவ
ருளத்தினுஞ் செறிபவ னென்றாலும்
ஆங்கம் மாக்களைச் சேர்ந்தவர்
பாலுற வாடுத றகவன்றே”

என்று சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்கள் குருதேவர் வழியிலே உவமை அறிவுரை பகன்றிருப்பதற்கு ஒப்ப நாமும் வாழ்வின் நோக்கத்தை மேன்மைப் படுத்தத் தீயவர்களைக் கண்டால் ஒதுங்கிச் சென்று விடுவோமாக. அவர்களை வெறுத்து ஒதுக்குவோமாக. உவமை வழியினிலே உண்மை காண்போமாக.

அதிசய ஆலயம்

(சுவாமி நிர்மலானந்தர்)

உலகில் நடைபெறுபவைகள் எதுவும் அதிசயமில்லை. யார் ஆண்டவனைப் பூரணமாக நம்பி அவனுக்காக வாழ்வை அர்ப்பணிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு உலகப் பொருள்கள் எவையும் அதிசயமில்லை.

இன்று எந்தப் பொதுப்பணிகள், ஆலயங்கள், மடங்கள், ஆச்சிரமங்கள் அனைத்திலும் பொருள்களால் தான் பூசல்கள் உண்டாகிறது. ஸ்தாபனங்களைப் பாதுகாக்க பொருளும் தேவைப்படுகிறது. அதைநிர்வகிக்க பொருளாளர் என்றும், கணக்குப்பரிசோதகர் என்றும் பலர் தேவைப்படுகின்றனர். பாங்குகளிலும் ஸ்தாபனங்களின் பேரில் நிறையப்பொருள்கள் சேமிக்கப்பட்டு நிர்வாகம் நடைபெறுவது உலகவழக்கம். ஆனால் அதற்கு புறம்பாக ஒரு ஆலயம் நடைபெற்று வருவது அதிசயம் தானே!

பஞ்சாப் பிரதேசத்தில் சீக்கிய மகான் குருநானக் அவதரித்தார். அவரின் கொள்கை ஆண்டவனை பூரணமாக விஸ்வாசிப்பதுதான். அன்றோ சிறுபையகை இருக்கும் போது தந்தையார் தன்மளிகைக் கடையில் சாமான்கள் நிறுவை செய்து கொடுக்கும் வேலையில் அமர்த்தியிருந்தார். குருநானக் பிறந்த நாள் முதல் கொண்டு இறைவனை சதா நினைத்துக் கொண்டேயிருப்பவர். ஒருநாள் சாமான் வாங்க வந்த ஒருவருக்கு கோதுமைமாவு நிறுவை செய்து ஒன்று, இரண்டு என்று எண்ணிப்போடும் போது (ஹிந்தியில் ‘ஏக்’ ‘தோ’) என்று பன்னிரண்டு முடிந்து பதின்மூன்றாவது போடும் போது (ஹிந்தியில் ‘பாரஹ்’ ‘தேரா’ என்றும்) தேரா என்று சொன்னால் எல்லாம் உன்னுடையது என்பது பொருள். “தேரா” தேரா” என்றே நிறுவை செய்து போட்டுக்கொண்டே அவன் மயமாகிவிட்டார். அன்று முதல் தான் அவருக்கு ஆத்மஞானம் கிட்டியது. அவரின் புகழும், பெருமையும், கடவுள் விஸ்வாசமும் பஞ்சாப் மட்டுமல்லாமல் எங்கும் பரவியது. அவர் கொள்கைகளை பின் பற்றி வாழ்வை சன்மார்க்க நெறியில் நின்ற பலர் மகான்களா

னர்கள். அவர்களில் ஒரு மகாணைப்பற்றிய ஒரு அதிசய ஆலயம் பற்றி அறிவோம்.

பஞ்சாப் தேசத்தில் லூதியானு ப்ரோஜ்பூர் ரயில் மார்க்கத்தில் 45 கிலோகிராம் தூரத்தில் உள்ள நானக்சார் என்ற ரயில் நிலையம் உள்ள கிராமத்தில் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் குருநானக்சார் மகாணை குருவாகக்கொண்ட சந்த ஆனந்தசிங் என்ற பக்தர் காட்டின் நடுவில் ஒரு குடிசை அமைத்து எளிய வாழ்வு நடத்திவந்தார். சர்வசதா அவர் உள்ளத்திலும், புறத்திலும் “ஹேப்ரபு தேரா” ‘எல்லாம் உன்னுடையதே பகவான்’ என்ற நினைவிலேயிருப்பார். மக்கள் இவருடைய தெய்வ விஸ்வாசத்தைக் கண்டு பக்தி கொண்டார்கள். இவரும் தனக்காக வசதி செய்து கொள்ளவிரும்பாது வாழ்ந்தார். இப்படிப்பட்டவருக்கு ஒரு உத்தம சீடர் சந்தர்ஸ்வர்சிங் என்ற பக்தர் வந்து சேர்ந்தார். அவரும் தம்குருநாதர்போன்று தேராவையே நம்பி கையில் ஒரு காசும் வைத்துக் கொள்ளாது (காசைத் தொடாமலே) 50 லக்ஷ கணக்கான ரூபாய் மதிப்புள்ள சலவைக் கல்கோயில் (சீக்கிய குருத்துவார்) கட்டியுள்ளார். அந்த குருத்துவாரா ஆலயத்தில் தெய்வீகம் தாண்டவமாடுகிறது. அடியேனும் சமீப காலத்தில் சுவாமி சிதானந்த மகாராஜுடன் அந்த ஆலயத்தைத் தரிசிக்கும் பாக்யம் கிட்டியது.

இனி அங்குள்ள அதிசயம் பார்க்கலாம். உண்டி பெட்டியோ பணப் பாதுகாப்பு பெட்டியோ, கணக்குப் புத்தகக் குவியலோ, கணக்கு எழுதுபவர்களோ, பரிசோதகரோ எவரும் கிடையாது. ஆலயத்தில் எவரும் காசும் போடக் கூடாது. ஆலயம் பதின்மூன்று குருத்துவாரங் கொண்டது. எங்கும் சுத்தம் சுகந்தம்தான். சதா சுத்தம் செய்து கொண்டே யிருக்கிறார்கள். வெள்ளையுடையணிந்த சீக்கிய பக்தர்கள் நூற்றுக் கணக்கான பேர்கள் கருமமே கண்ணைய் உலாவி அன்பு காட்டுகிறார்கள். குருத்துவாரங்களில் இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் குருக்கரந்த வேதம் பாராயணம் நடந்து கொண்டு இருக்கிறது. தினமும் ஆயிரம் ஆயிரம், யாத்ரீகர்கள் வந்து தரிசித்துப் போகிறார்கள். பஜார்கிடையாது. ஆலயத்தில் சமையல் கூடமும் கிடையாது. உணவுப் பொருள்கள் சேமித்து வைக்கும் அறைகளும் கிடையாது. இது அதிசயமில்லையா? இங் குள்ளவர்களுக்கு ஆகாரம் எங்கிருந்து வருகிறது என்ற

கேள்வி பிறக்கலாம். “அங்கும் “தேரா”வேதான். ஆலயத்தில் உள்ள அடியார்களுக்கும் தரிசிக்க வரும் பக்தர்கள் பலருக்கும் கிராமத்திலுள்ள இல்லங்களில் தினமும் நல்ல ஆகாரங்கள் தயாரித்து ஆலயத்திற்கு எடுத்து வந்து தருகிறார்கள். உற்சவ காலத்தில் ஆயிரக் கணக்கான பேர்களுக்கும் உணவு இப்படியே கிட்டுகின்றது. அங்கு சுத்தம் செய்யும் தோட்டிகளுக்கும், அங்கு வாழும் அடியார்களுக்கும் ஆலயத்தில் பிரகாசிக்கும் மின்சாரத்திற்கும், கட்டிடம் பழுதுபார்ப்பதற்கும் பலதனவான்கள் நான், நீ என்று போட்டி போட்டு நேர் முகமாக உதவி செய்கிறார்கள். மேலும் பெரிய கட்டிடங்கள் நடைபெற்று வருகின்றது. எந்தக் கட்டிடத்திலும் கட்டியவர்களின் பெயர்கள் கிடையாது. இந்தக் காலம் தர்மம் செய்பவர்கள் மின்சார விளக்குகளில் தங்களுடைய தர்மத்தை விளம்பரம் செய்யும் காலம்.

இந்த ஆலயத்தில் ‘எல்லர்மே “தேரா”தான். இந்த பதின்மூன்று குருத்துவாரங்கள் பெரிய ஆலயத்தை கட்டி முடிக்கவும் பதின்மூன்று ஆண்டுகள்தான் ஆயிற்றும். ‘தேரா’ கேட், ‘தேரா’ பூங்கா, ‘தேரா’ குடர், ‘தேரா’ மஹால், ‘தேரா’ ஜோதி, ‘தேரா’ பாணி இப்படி இங்குள்ள எல்லா இடங்களுக்கும் ‘தேரா’ விலாசம் தான். இது அதிசயம் இல்லையா! இந்த ஆலய மூல கர்த்தா ஆனந்த சந்த் சிங் வாழ்ந்த குடிசையில் இன்று ஆலயத்தின் அடியில் ‘சுகை’யாக இருக்கிறது. அங்கு சென்று அதைக் காண விரும்புவோருக்கு நிபந்தனையுண்டு. ஆனால் பணம் கட்டி ரசீது பெற்றோ, அதிகாரியிடம் உத்தரவு பெற்றோ போகும் நிபந்தனை அல்ல. பின் ஏன் ‘கேட்டை’ பாதுகாக்க சிப்பாய் போன்று ஆயுதம் தாங்கி நிற்க வேண்டும். நிபந்தனையாவது என்ன? 108 மாலை ‘ராம நாமம்’ ஜபம் செய்து வந்தாயா? இல்லை 108 தடவை மந்திரம் ஜபித்தாயா? இல்லை 54 தடவை ஜபித்தாயா? இல்லை. உள்ளே சென்று வெளியில் வரும் வரையும் ‘ஏ! ப்ரபு தேரா’ என்ற ஸ்மரணையிலே இருப்பேன் என்று சங்கல்பம் செய்து கொள்ளுவது நிபந்தனை. இதன் நோக்கம் மகான்கள் தான் கண்ட இன்பத்தை அனைவரும் அடைய வேண்டும் என்ற கொள்கையே. அம் மகான் சர்வஸதா ஸ்மரணம் செய்து கொண்டிருந்த இடமும், அவருக்கு அனுசூதி கிட்டிய இடமாகும்.

இந்தக் கலியுகத்தில் பகவானை 'தேரா' 'தேரா' என்ற வடிவில் கண்ட சந்த மகான் ஆனந்த சிங் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் 90 வயதில் 'தேரா'வுக்குள்ளே ஐக்யமாகி விட்டார். அன்றொர அனைவரும் அறியச் செய்த உயர் உத்தம சீடர் சந்த ஈஸ்வர் சிங்ஜியும் சென்ற ஆண்டுதான் எடுத்த உடலை எறிந்து விட்டு என்றும் அழியா புகழ் டம்பு எய்தினார். 'தேரா' ஆலயம் 'தேரா' அடியார்களால் எக் குறையுமின்றி 'தேரா' வுக்கு அர்ப்பணமாகி சரிவர நடந்து வருகின்றது.

நாமும் சர்வ ஸதா 'தேரா' நினைவில் இருக்க ஆசைப் படுவோமாக! எல்லா மகான்களுமே 'தேரா' ஈஸ்வரனைத் தான் நம்பி ஸ்தாபனங்களை உலக பிரசித்தமாக செய்துள்ளார்கள்.

ஸத்குரு தேவர் இமய ஜோதி சுவாமி சிவானந்த மகராஜ் அவர்களும் அவனுக்கே சகலத்தையும் அர்ப்பணம் செய்து அவன் இச்சைப்படியே உலக உயர் ஸ்தானத்தைப் பெற்றார். ஏ! பிரபு எல்லாம் உன்னுடையதே.

இவைகள் எல்லாம் அதிசயம் தானே!

மனச்சாட்சி

நான் பணிந்து நடக்கக் கூடிய கொடுங்கோலன் இவ்வுலகில் ஒருவனே. "மனச்சான்று" என்பது அவன் பெயர்.

மனச்சாட்சி சம்பந்தமான விடயங்களில் பெரும்பான்மையோர் அபிப்பிராயப்படி நடத்தல் என்பதற்கு இடங்கிடையாது.

அஞ்சாமை

நம்மிடம் உள்ள குற்றங் குறைகளைத் தவிர வேறெதையும் எவரையும் அஞ்சலாகாது.

— காந்தி

சுவாமி சிவானந்த சரஸ்வதி அவர்கள்

உடல் உகுத்த முதல் ஆண்டு நிறைவு நாளன்று சமர்ப்பித்த

தோத்திரப்பா

(சுவாமி சுந்தரபாரதி)

விருத்தம்.

உலகெங்கு முள்ளநின் தீவ்யஜீ வனசங்க
உறுப்பின ராயி லங்கும்
உத்தம மனம்பெற்ற பக்தர்கு ழாம்சதா
'ஓம்சிவா னந்த' ஷென்னும்
நல(ம்)நல்கு நின்நாம பாராய னானந்த
நறையுண்டு கொண்டி ருக்க
நானெனதெ னுங்கொடிய அகங்கார மமகார
ராக்கதர் கைப்பா வையாய்
விலங்குபுன் மனத்தனென் விலாப்புடைக் கத்தின்று
விவகார வலையில் வீழ்ந்து
மேன்மேலு மோயாத பிறவிகட் கேதுவாம்
வித்தினை யூன்றி யூன்றிக்
கலங்குகின் றேனெனையுன் கருணையா லாட்கொண்டு
கைதூக்கி விடவல் லையோ
கவினொரு மிமயமலை ரிஷிகேச முறைதருகண்
கண்டமெய்க் குருதே வனே

சர்வ வல்லமையுள்ள இறைவன் நம்மைப்போன்ற ஓர் ஆள் அல்லன், அவனை உலகத்தில் காணப்படும் தலைசிறந்த ஜீவசக்தி என்றோ தரும் மென்றோ தான் சொல்ல வேண்டும். ஆதலால் அவன் நினைத்ததை நினைத்தபடி செய்யமாட்டான்.

—காந்தி

திருமுருகவேள் திருவிளையாடல்

(பண்டிதர். செ. பூபாலபிள்ளை அவர்கள்)

‘உழுத்துப் போன புராணக் குப்பைகளை உதைத்துத் தள்ளு; இந்தப் பொய் கந்தப் புராணத்திலும் இல்லை! புராணங் கேட்பதால் மூட நம்பிக்கை நமது நாட்டில் வளருகிறது’ என்றெல்லாம் வேத ஆகமப் பொருளை விளக்கிக் காட்டுகின்ற, நமது முந்தையோர் தேட்டமாகிய புராணங்களையும், புராணிகரையும் இழிவாக மதித்து ஒதுக்கித் தள்ளுகின்றனர் இன்றைய விஞ்ஞான அறிவை மேலாக மதிக்கும் இளைஞர். இவர்கள் ஒரு பூரண உண்மை கலைக்கும் அறிவியலுக்கும் (விஞ்ஞானத்துக்கும்) பொருத்தமான தொன்றாதல் வேண்டும்; அல்லது கலையினாலும் அறிவியலாலும் வரையறுக்கப்பட்டதே ஒரு பூரண உண்மை என்பதை உணருகின்றரில்லை. நமது சமூகத்திலே கார்த்திகைப் பூப் பேர்லக் காண்பதற்கு அருமையாக ஒரு சில இளைஞர்களும் இவர்களுக்குமாறாக இல்லாமல் இல்லை. அத்தகையோர் இந்து இளைஞன் போன்ற பத்திரிகைகளை நடாத்தியும், உடல் உழைப்பாற் பொதுசன சேவை செய்தும் சமூகத்துக்கு உதவுகின்றனர். இயற்கை அறிவு, நூலறிவு, நுண்ணறிவிலும் பார்க்கத் திருவருளில் இவர்களுக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை வளர்கிறது. இயற்கை அறிவு நூலறிவு நுண்ணறிவுக் கெட்டாத உண்மைகளை நமது ஞானிகள் திருவருளாற் கண்டனர். அதனால் யாவதும் அறியா அறிவின ராய்க் கற்றோர்க்குத் தாம் வரம்பாய தலைமையராய் அவர்கள் பண்டைக் காலத்துப் பெருமக்களால் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டனர்.

இன்றைய நமது துயர் தீர்க்க வல்லவர் தேவசேனாபதியாக நின்று அமராடி அசுரரைத் தொலைத்துத் தேவரைப் பாதுகாத்தருளிய கதிர்காம வடிவேலவரே ஆவர். ஆதலால் “ஆர்வலரேத்த அமர்ந்தினி தொழுகிக் காதலினுவந்து” வரங் கொடுக்கும் அறுமுகங்களுள், ஒரு முகமாகிய அருள் முகத்தை நோக்கித் தீர்க்கதரிசியாகிய கெடும்

புத்துறைச் சுவாமியார் திருவாக்குப்படி நாமெல்லாம் கந்த புராணம் பாடிப்பயன் கூறிப்பயன் அடைவோமாக. நல்லார்க்கந்தசுவாமி கோயிலில் நாள்தோறுங் கந்தபுராணம் பாடிப்பயன் சொல்லப்படுகிறது. வித்வச் சிரோன்மணி பொன்னம்பலம்பிள்ளை புராணம்பாட நாவலர் பெருமான் பயன்கூற ஆயிரக்கணக்கான முருகபக்தர்கள் கரிசனையாகப் பக்தியுடன் பயன்கேட்டுப் பயன்பெற்ற இந்தத்திருப்பதிப் புராணப்படிப்பை இன்றுபார்க்க எமதுமனம் உடைகிறது. நமதுசைவகலாசாரத்துக்கு மாறாக காற்சட்டைமேற்சட்டைகளுடன் திருக்கோயிலுக்கு உட்புகுமாறு இளைஞரைத் திருத்தி அமைக்கிறது நமது இன்றையச் சுற்றூடல். இதனைக்கண்ணுற்றால் நாவலர் பெருமான் விபுலானந்த அடிகளார் போன்ற சைவம்வளர்த்த பெரியோர்கள் தலையிலும் மாறிபிலும் அடித்து ஒப்பாரிவைத்து அழுவர் என்பதற்கு ஐயமும் உளதேயோ?

சைவசமய வாழ்வினால், தவங்கிடப்பதனால், தேவசேனாதிபதியாகிய திருமுருகன் அருளால், தமிழ்க்குலத்துக்கு உய்வுண்டாகும். நாமெல்லாம் முருகனுக்குத் திருவிழாநடைபெறுகின்ற இந்தப்புண்ணிய காலத்திலே நமது உள்ளமாகிய கோயிலிலே உறுதியாகிய கணுவை இடித்து நாட்டி, அன்புக்கயிற்றினாலே அறுமுகக்குழந்தையை, யசோதையம் மாள் அவர் மாமனாகிய கண்ணபிரானை உரலிற்கட்டிவைத்தவாறு இறுக்கக்கட்டி இடையறாது அர்ச்சித்துவழிபடவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அன்றியும் அறுமுகங்கொண்ட அன்புருவாகிய முருகப் பெருமானிடம் நாமெல்லாம் ஒரே குரல் எழுப்பி

“சுகந்தா நிதியந்தா தூயதிடநெஞ்
சுகந்தா ஜெயசுகந்தா ஐயா—செகந்தாவி
ஆடுமயி லேறிவினை யாடியச ரோடுசமர்
ஆடுகுக ஆறுமுக வா.”

எனக்காலையினும் மாலையினும் உடல் மயிர்க்குச்செறியக், கண்ணீர்வார, மனத்தை அவன்பாற் பறிகொடுத்து அஞ்சலி செய்யவேண்டினால்தமிழால் வைதாரையும்வாழவைக்கும் தமிழர் தெய்வமாகிய திருமுருகன் நம்மைச்சும்மாவா விடப்போகிறான்? “அருவமு முருவுமாகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றும்ப, பிரமமாய்நின்ற சோதிப்பிழும்பதோர் மேனியாகக், கருணைகூர்முகங்க ளாறுங்கரங்கள் பன்னிரண்டுங் கொண்டே, ஒருதிரு முருகன் வந்தாங்கு உதித்தனன் உலகமுய்ய”

என்ற புராணவாக்கை நம்முன்வந்து மெய்ப்பிப்பார் அல்லவா? குமரநாயகன் திருவருள் சித்திக்கப்பெற்றோரை

“நாளென் செய்யுவினை தானென்செயுஎமை நாடிவந்தகோளென் செய்கொடுங்கூற்றென் செய்குமரேசரிருதாளுஞ்சிலம்புஞ் சதங்கையும் தண்டையுஞ் சண்முகமும் தோளுங்கடம்பும் எனக்கு-முன் னேவந்துதோன்றிடினே.”

என்று கந்தரலங்காரப்பா கூறுவதுபோல யாரும், எதுவும் நம்மை ஒன்றுஞ்செய்ய முடியாது. ஆதலால் செந்தமிழ்ச்செல்வராகிய நாமெலாந் திருமுருகன் திரு விளையாடலை இனிமனக்கண்ணாற் கண்டு மகிழ்வுறுவோமாக.

“தட்டைடுகிழங் கழல்சதங்கைகள் சிலம்ப
கட்டழகு மேயஅரை ஞாண்மணி கறங்க
வட்டமணி குண்டலம தாணிநுதல் வீர
பட்டிகை மினக்குமரன் ஆடல் பயில்கின்றான்”

முருகப் பெருமானது கைத்தாய்மாராகிய கார்த்திகைப் பெண்கள் அவருக்குத் திருக்கால்களில் தண்டைசிலம்பு சதங்கைகளைப்பூட்டினார்கள். அரையில் சதங்கையுடன் கூடிய அரைஞாணப்பூட்டினார்கள். காதிற் குண்டலம் அணிந்தார்கள். நெற்றியில் பட்டங்கட்டினார்கள். கட்டிவிட்டுத்தமது ஆருயிரினுஞ் சிறந்த அழகுமுருகனை அவர்கள் விளையாட வருக என அழைக்கும் அழகுப் பாடலைப்பாருங்கள்.

தேவரிய மணியரைஞாண்
சேர்க்க வருக விரற்காழி
செறிக்க வருக திலதநுதற்
தீட்ட வருக மறுகில்விளை
யாட வருக மடியிலெடுத்தி
அணைக்க வருக புதுப்பனி நீர்
ஆட்ட வருக நெறித்தமுலை
அமுதம் வருக வருக முத்தஞ்
சூட வருக உடற் புழுதி
துடைக்க வருக ஒரு மாற்றஞ்
சொல்ல வருக தள்ளிநடை
தோன்ற வருக சோதிமணி
மாட நெருங்குந் திருச்செந்தார்
வடிவேல் முருகா வருகவே
வளருங் களபக் குரும்பைமுலை
வள்ளி கணவா வருகவே!

இவர்களுடைய வேண்டுகோளை முருகன் பொருட்படுத்தினை அல்லன்; தனக்கு இனமாகவுள்ள இளையோருடன் கூடித்தெருநீளமும், பூக்களால் நிரம்பப்பெற்ற வாவிகளிலும், சோலைகளிலும், ஆறுகளிலும் உலாச்சென்றான். சிவகுமாரனாகும் இவன் மூவுலகங்களிலுஞ் சென்று விளையாடாத இடமே கிடையாது. அத்தருணஞ் செவ்வேள் அறுமுகத்துடன் பிள்ளைக் கோலத்தோடுதிரிவார், தமையனாகிய யானை முகக்கடவுளுடன் கூடித்தம்பியாகச்செல்லுவார். குமரநாயகன் உருவுடன் ஏறுபோலச் சீறிய நடையுடன் செல்வார். பிராமணக் கோலத்துடன் செல்வார். முனிவர் திருவுருவுடன் செல்வார். யுத்தவீரர் கோலந்தாங்கித் திரிவார். சூரபன் மாவோடு யுத்தஞ் செய்ய வேண்டியவராகிய வடிவேலவர் பின்வரும் விளைவு கருதி முன்விளையாட்டாகக் காற்றுப்போல கடுகிச் செல்லுகின்ற குதிரையிற் சவாரி செய்வார். யானையிற் செல்வார். தேரிற் செல்வார். சமுத்திரத்திற் செல்வார். ஆட்டுக்கடாவிற் சவாரி செய்வார். மணி அடித்து விளையாடுவார். குழல் வாத்தியம் வாசிப்பார். கோட்டு வாத்தியம் வாசிப்பார். வாய்ப்பாட்டோடு வீணைவாசிப்பார். இன்னும் பல திறம்பட்டவாத்தியங்களை வாசித்துப் பயிலுவார். பாட்டுப்பாடி அதற்கேற்ப ஆடுவார். இவர் புரியும் இந்தத் திருவிளையாடல்களைக் கண்டு உவப்புற்றோர் ஒவ்வொரு திருநாமம் புனைந்து இவரை அழைத்தனர். கங்காநதி சிவபெருமானது நுகற்கண்தோறும் தோன்றிய ஆறு அக்கினிப் பொறிகளையும் சரவணப் பொய்கையிற் சேர்த்த காரணத்தால் காங்கேயன் இவனென அழைத்தனர் சிலர். சரவணப் பொய்கையின் பக்கத்தே குழந்தை வடிவேலகை வந்த காரணத்தினாலே சிலர் இவனைச் சரவணபவனென்று அழைத்தனர். கார்த்திகைப் பெண்கள் களிப்புடன் தமது முலைப்பாலாட்டி வளர்த்த, வளர்ப்புப்பிள்ளை ஆதலால் ஒருசிலர் இவனைக் கார்த்திகேயன் என்ற பெயரிட்டு அழைத்தனர். சரவணப் பொய்கையில் விளையாடிய ஆறு திருக்குமாரரும் அம்மை உமாதேவியாரைக் கண்டு ஆனந்தங் கொண்டு ஓடிவந்து அவரை அடைந்தனர். உலக மாதா உளமகிழ்வால் அறுவரையும் ஒரு சேரக்கட்டி அணைத்துத் திருமடிமீது இருத்தி உச்சிமோந்து பேரானந்தப் பெருங்கடலுள் மூழ்கினார். அன்று தொடக்கம் ஆறு குழந்தைகளும் ஓர் உருவாயினர். உமாதேவி கட்டி அணைக்க ஒருருவான காரணத்தால் முருகக் கடவுளைக் கந்தனெனச் சிலர் அழைத்தனர்.

இந்தக் குன்றுதொழுநடுங் குமரநாயகன் தென்னிலங்கையிற் கதிர்காமத்தில் குடிகொண்டு வீற்றிருக்கிறான். நாமெலாம் மாணிக்க. கங்கையாடித் தோய்த்துலர்ந்த உடை உடுத்து, விபூதிதரித்து, உருத்திராக்கம் அணிந்து, புறத்தாய்மை செய்து, மனத்தகத்தே 'ஓம் குமராயநம' என்ற சடாட்சரத்தை உச்சரித்தபடி அகத்தாய்மை செய்து, முதலில் மாணிக்கப்பிள்ளை யாருக்குக் காணிக்கை இட்டு கந்தா, முருகா, கார்த்திகேயா, வந்தருள் புரிவாய் எனக் குழந்தைக் காவடியுடன் கூடிச் சப்பாணி கொட்டிப்பாடி ஆடுவோமாக. காவடிக்குள்ளே கலந்து விளையாடுங் கதிர்காமநாதனை எம்மைப் புன்னெறியிற் போகவிடாது நன்னெறியிற் செல்லவழி காட்டுமாறு இரந்து வேண்டுவோமாக. அழுக்காறு, அவா, வெகுளி இன்னைச் சொல் இல்லாதவர்களாகிய எமது மனத்தகத்தே குடிபுகவருக, வருக எனக் குழந்தைக் குமாரனுக்கு கார்த்திகைப் பெண்களைப் போல எதிர்மறையாக வாராளை பாடி முருகனாக மாறுவோமாக.

“இறுகும் அரைஞாண் இனிப்பூட்டேன்

இலங்கு மகர குண்டலத்தை

எடுத்துக் குழையின் மீதணியேன்

இனியுன் முகத்துக்கு ஏற்க ஒரு

சிறுகுந் திலதந் தனைத்தீட்டேன்

திருக்கண் மலர்க்கு மையெழுதேன்

செம்பொற் கமலச் சீறடிக்குச்

சிலம்பு திருத்தேன் நெறித்துவிம்மி

முறுகு முலைப்பால் இனிதூட்டேன்

முகம் பார்த் திருந்து மொழிபகரேன்

முருகா வருக சிவசமய

முதல்வா வருக திரைகொழித்து

மறுகும் அலைவாய்க் கரைசேர்ந்த

மழலைச் சிறுவர் வருகவே

வளருங் களபக் குரும்பைமுலை

வள்ளி கணவா வருகவே”

சென்றடைவோம் சேவடியை!

[செல்வி. கோமதி சுப்பையா]

ஈன்று புறந்தந்து விட்டாள் அன்னை. “குவா! குவா!” அழுகையொலி அறையை நிறைக்கிறது. “எங்கே? எங்கே?” என்று அழுகிறதாம் அந்தப் பச்சிளம் பிஞ்சு. இவ்வளவு காலமும் இறைவனின் அன்பு அரவணைப்பிலே, இனியகாட்சியிலே அருளமுத்திலே அழுந்திக்கிடந்த அந்த மதலை இப்பொழுது வெளியுலகைக் கண்டுதான் இவ்வாறு குழம்புகிறது. இவ்வளவு நாட்களும் அதனை அந்த இறைவன் காத்து வந்தான். அதனால் அது துன்பத்தின் சாயலையே காணாமல் வாழ்ந்தது. வெளியுலகை அடைந்ததும் அது ஏன் அழவேண்டும்? இது காறும் களிப்புட்டிய இறைவன் எங்கோ மறைந்துவிட்டான். நமக்கு வெளிச்சமாகவும் மகிழ்ச்சி நிறைந்ததாகவும் இருக்கும் அதே உலகம் அந்தக்குழந்தைக்கு இருள் நிறைந்ததாயும் துயரின் இருப்பிடமாயும் தோன்றுகின்றது போலும்! அது தான் அந்தக் குழந்தை அழுகிறது. முழுஞானிக்கும் அப்படியே. இதைத்தான் இறைவனாரும் கீதையிலே,

‘யா நிசா ஸர்வ பூதானாம் தஸ்யாம் ஜாகர்தி ஸம்யம்
யஸ்யாம் ஜாகர்தி பூதானி ஸா நிசா பச்யதே முனே”

எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் எது இரவோ அதில் மனமடங்கிய முனிவன் விழிப்புடையவனாயிருக்கிறான்; எதில் பிராணிகள் விழிப்புடையனவோ அது உண்மையைக் காணும் முனிவனுக்கு இரவாகும் என்கிறார்.

குழந்தைக்கு இன்னும் இவ்வுலக ஞானம் பிறக்கவில்லை, பூர்வ ஜன்ம வாசனை அதனை விடவில்லை. இதுவரை களிப்புற்றிருந்தவாறே இன்னும் களிப்புற விரும்புகிறது. கண்களை சதாமுடிக்கொண்டு அவன் கழலடிகளையே சிந்திக்கிறது. இந்த முழுஞானியும் அதையே தான் செய்கிறான். ஆனால் அக் குழந்தைக்கும் இந்த ஞானிக்கும் வேற்றுமை இல்லையோவெனில், இந்த உலகத்தின் விருப்பு வெறுப்புக்களையே என்னவென்றே அறியாதது, அக்குழந்தை. இவ்வுலகங் காட்டும் இன்பதுன்பங்களெல்லாவற்றையும் கடந்தவர் அந்த ஞானி.

அந்தக் குழந்தை வளர்கிறது. கொஞ்சிக் குலவி குறு நடை பயில்கிறது. மெல்ல மெல்ல அதன் உள்ளுணர்விலே, 'நான்', 'என் அம்மா' என்னும் உணர்ச்சிகள் உருவெடுக்கின்றன. அவ்வுணர்ச்சிகளுக்கு மேற்பூச்சுக் கொடுக்கிறது காலம். அவ்வுணர்ச்சிகளினால் உந்தப்பட்டு நாம்இன்று நிற்கும் நிலையில் நிற்கிறது.

இவ்வுலகில் பிறந்து அதன்மீது நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளை நோக்கும்நமக்குநம்மனதின் வளர்ச்சியின் போக்குப்படி எண்ணங்கள் உண்டாகின்றன. அவ்வெண்ணங்கள் உள்ளத்தைப் போட்டுக்குழப்பும்போது செய்வதின்னதென்றறியாதுதிகைக்கிறோம். நம்சிறிய மனதிற்குச் சரியெனத்தோன்றியதையே பெரிதென மதித்து அதன்வழி ஒழுகுகிறோம். இறைவனே இல்லை என்று நாஸ்திக வாதம் பேசுகிறான் ஒருவன். இறைவன் இருக்கிறான் நமக்குத்தான் அவனைப் புரியவில்லை என்கிறான் இன்னுமொருவன். ஏதோ புரிவது போலிருக்கிறது. ஆனால்முற்றும் விளங்கவில்லை என்று அங்கலாய்க்கிறான் மற்றுமொருவன். இறைவனே! அந்தப் பேரின்பத் தெள்ளமுதைத் தெளிந்துவிட்டேனே என்று துள்ளிக்குதிக்கிறான் நாலாமவன். ஒன்றுமே அறியாத அஞ்ஞானிக்கும் எல்லாம் அறிந்த அஞ்ஞானிக்கும் ஒரு கஷ்டமும் இல்லை. இடையிலுள்ளவர்களுக்குத் தான் கஷ்டம். மனத்தில் இந்த மாபெரும் இடரைச் சமக்கிறார்கள் இந்த மானிடர்கள்.

இந்த பூமியிற் பிறந்த நாள் முதலாய் ஒரு நாளாவது நம் சிந்தையை அவன் தனக்காக்கி இருக்கிறோமா? அப்படியிருக்க அவன் எப்படி அருள்ப் போகிறான்? இதென்ன! கடையில் வாங்கும் பொருளா? காசைக் கொடுத்தால் பெறுவோம் இல்லாவிட்டால் இல்லை என்பதற்கு. இதற்கு அத்தாட்சியாக இதோ இருக்கிறார் மணிவாசகனார். நடந்ததெல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தார். கேட்டு விட்டுத் தான் சொல்கிறார், "புலையனேனையும் பொருளென நினைந்துன் அருள் புரிந்தனை" என்று அன்றாக் கஞ்சிக்கே உழைத்துச் சாப்பிட வேண்டிய புலையனுக்கு, இழிதொழில் செய்ய வே நேரமில்லாமல் அவஸ்தைப்படும் போது இறைவனைப் பாட ஏது நேரம்? அப்படிப்பட்ட புலையனுய்த் தன்னை நினைத்துக் கொண்டார், வாதவூரர். புலையனைப் போன்றிருந்த இவரையே மதித்து அருள் புரிந்தாராம் அந்த ஆண்டவன். அப்போது நமக்கேன் மாட்டேனென்று சொல்லப் போகிறார். இரப்போர்க்கு இல்லை யென்தொ ஈகையாளன், கருணாநிதி,

அருட்பெரும் வள்ளல் என்றெல்லாம் எத்தனையோபேர் அந்த இறைவனைப் புகழக் கேட்டிருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட பேரருளாளன் நமக்கும் அருளாமலா போய்விடுவார். இதற்கு என்ன தான் செய்ய வேண்டும்? அது தானே தெரியவில்லை. வழிதெரிந்தால் உடனே செய்யமாட்டோமா?

மருண்டு கிடக்கும் நம் முன்னே இதோ ஒரு பெரியவர் வருகிறார். கட்டுக் கட்டாகத் திருநீறு, கழுத்தில் உருத்திராட்சம். அவரது எளியதோற்றமும் முகப்பொலிவும் அவரை சைவம் கண்ட பெரியார் ஒருவர் எனக் காட்டுகிறது. அருகிலே வந்துவிட்டார், சந்தேகமில்லை. சாட்சர்த் அவரேதான். ஆம்! அது மருள் நீக்கியார் தான். நம் இன்னல் கண்டு அதனை நீக்க வந்தார் போலும். இல்லை, இல்லை; இறைவனே அவரை அனுப்பினார் போலும். தன் குழந்தைகள் ஆத்ம சுத்தி அடைந்து உலகம் போற்றும் அமரராக வேண்டும் என்பதில் தான் அவருக்கு எத்தனை அக்கறை. "ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்டதாய்" என்று அந்தத் தாயைப் புகழ்ந்தார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. ஆனால் இறைவனே, 'தாயினும் நல்ல தலைவர்' அல்லவா? என்னே! அவர் கருணை; அவர் கருணையைப்பற்றி இன்னுமா சந்தேகம் "பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி அழுதிடப் பாற்கடலையேஈந்த பிரானாயிற்றே". நம் நாவுக்கரசர் என்ன கூலுகிறார் கேளுங்கள்.

"மனைவி தாய் தந்தை மக்கள் மற்றுள சுற்றமென்னும் வினையுளே விழுந்தழுந்தி வேதனைக் கிடமகாதே கனையுளேமாகடல் சூழ் நாகைக் காரோணத் தானே நினையுமாவல்லீராகில் உய்யலாம் நெஞ்சினீரே"

எவ்வளவு பொருத்தமான பதில். நாம் கேட்ட கேள்விக்கு சிறிதும் சுற்றி வளைக்காமல் நேரடியான பதிலைத் தந்து விட்டார். அப்பரல்லவா? தன் குழந்தையின் கேள்வி விளங்காத தந்தையும் உண்டோ? குழந்தை முதலிலே "நான்" என்றது. பின்னர் 'என் தாய்', 'என் தந்தை' என்றது. அதன்பின் படிப்படியாக மனைவி, மக்கள், சுற்றம் என்று இந்த உலகிலே தனக்குள்ள பந்தத்தை இறுக்கிக் கொண்டே போகிறது. கயிற்றிலே சிக்கு ஏற்பட்ட உடனே அல்லவா அதனை அவிழ்க்க வேண்டும். அதைவிட்டு அதுநன்றாக முறுக்கிக் கொண்ட பிறகா அதனை அவிழ்க்க முயல்வது? என்ன

மடமைத்தனம்! “நான்” என்று சொன்ன வயதிலிருந்தே அந்த மனத்தை நல்வழியிலே திருப்பி இருக்க வேண்டும். அதனைச் செய்யாமல் விட்ட குற்றம்! ஹும்! இப்பொழுது யாரைச் சொல்லி என்ன பயன்! எப்படியும் இந்தத் தலைகளை விடுவிக்க முயலவேண்டும். வேறு வழியில்லை. விடுவதா? அதெப்படி முடியும்! பத்து மாதம் சுமந்து பெற்றுப் பாரிலே ஆளாக்கி விட்ட அண்ணையையும் தந்தையையும் வேண்டாம் என்பதா? அப்படிச் சொன்ன நிமிடமே நான் ‘மனிதருள் பதர்’ ஆகிவிடமாட்டேனா? பெற்ற அண்ணைக்கு துரோகம் செய்ய எந்த மனம் தான் ஓக்கும். சரி அதாவது போகட்டும். அவர்கள் ஏற்கெனவே நரை கண்டவர்கள் தான், நான்மாட்டேன் என்றாலும் ஒருநாள் விட்டுப்பிரிய வேண்டியது தானே!

அடுத்தது என் மனைவி. அவளை விட்டுப் பிரிவதா? நினைத்தாலே நெஞ்சு நடுங்குகிறது. இவ்வளவு அழகும் இளமையும் பொருந்திய மனைவியைப் பிரிந்து வாடுவதை விட இறந்தேபோகலாமே! ஐயோ! முடியவே முடியாது! இதென்ன! சோதனை மேல் சோதனையே? இறைவன் என்னை இப்படிச் சோதிப்பான் என்று நான் கனவிலும் கருதவில்லையே. இப்படி என்று தெரிந்திருந்தால் இந்த வழிக்கே வந்திருக்க மாட்டேனே. அத்துடன் விட்டானா அந்த ஆண்டவன். என் குழந்தைகளையும் மல்லவா விட்டுப் பிரியச் சொல்கிறார். மனைவியுடனாவது இத்தனை ஆண்டுகள் இன்பமாய் வாழ்ந்தாகி விட்டது. என் குழந்தைகள்! முளைத்து இன்னும் மூன்றிலே விடவில்லையே அவர்கள். அவர்களை நன்றாக வளர்த்துப் பெரியவர்களாக்க வேண்டும். மூத்த பையனை டாக்டருக்குப் படிக்க வைக்க வேண்டும். இரண்டாவது பெண்ணைப் பெரிய இடத்தில் கல்யாணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும். ஒரேபெண்ணல்லவா? கடைசிப் பையனை என்ஜினியருக்குப் படிக்க வைக்க வேண்டும். என்று நானும் என் மனைவியும் சேர்ந்து போட்டிட்டிட்டுள்ளோம். என்னாவது? அவர்கள் கை நிறையச் சம்பாதிப்பதைப் பார்க்க நாம் கொடுத்து வைக்கவில்லை. அவ்வளவு தான். இனி யாரை நொந்து என்ன பயன். ஆழமறியாமல் காலை விட்டு விட்டோம். இந்த ஊனையே வேண்டாமென்று சும்மா இருந்து விட்டால்.....?

முன் வைத்த காலைப் பின்னிழுப்பதா? அது என் அந்தஸ்த்திற்கே இழுக்காகுமே! தலைக்கு மேல் வெள்ளம்போன பிறகு சாணென்ன முழுமென்ன? சரி என்று ஒப்புக் கொண்டாயிற்று. இனி அவர் சொன்னபடி கேட்கவேண்டியது

தான். வேறு வழியே இல்லை. தர்ம சங்கடம்! அவர் அப்படி என்னதான் சொல்லி விட்டார். “மனைவி தாய், தந்தை, மக்கள், மற்றும் சுற்றமென்னும் வினையுளே விழுந்தழுந்தி வேதனைக் கிடமாகாதே” இதென்ன! இவருக்கு மனைவி, மக்கள், தாய், தந்தை, சுற்றம் ஒருவருமே கிடையாதோ? அதைப்போய் வேதனை என்கிறாரே. உலகம் என்ன வென்றே அறியாத ஐடம். ஒரு வேளை இவர் சொல்வதிலும் உண்மை இருக்கலாம். தெரியாமலா சொல்வார். கேட்டுத் தான் பார்ப்போமே! இவர்களை வினையென்று விலக்கினால் யாரை நம்பித்தான் இனிவாழ்வது? அதற்கும் பதில்தருகிறார் அந்த அறிஞர்.

“கனையுமாகடல் சூழ் நாகை மன்னுகாரோணத் தானை நினையுமாவல்லீராகில் உய்யலாம் நெஞ்சினீரே”. நாகை என்பது ஆதிசேடன் என்னும் பாம்பு இறைவனைப் பூசித்த இடம். நாகம் பூசித்தமையினால் அதற்குநாகப் பட்டினம் அல்லது நாகைஎன்றும் நாமநிலைத்தது. இதேஸ்தலத்திலே தான் புண்டரீக மகாமுனிவரை இறைவன் தமது திருமேனியுள் ஏற்றருளியதும். காயம் என்பது உடல் என்றும் ஆரோகணம் என்பது ஏற்றுக் கொள்ளுதல் என்றும் பொருள் பட்டு காயாரோகணம் என்னும் பெயர் பெற்றது. இது இன்று நாகைக்காரோணம் என்று மருவியது. அன்று புண்டரீகருக்கு அருள் புரிந்தவர், கட்டாயம் நமக்கும் அருள் புரிவார். அந்த ஆண்டவனை ‘நினையுமாவல்லீராகில்’ என்கிறார். அந்த இறைவனை நாம் நினைக்க வேண்டும், இப்பொழுது தான் புரிகிறது! இதைத்தான் அருணகிரியும் அன்றுரைத்தார் போலும். “சரணகமலாலயத்தை அரைநிமிட நேரமட்டில் தவமுறை தியானம் செய்ய” என்று. எல்லாரையும் மிஞ்சுகிறார் நம் சம்பந்தர். பால் குடிக்கும் வயதிலேயே பரமனைக் கண்டவர் அல்லவா?

‘நம் பொருள் நம் மக்கள் என்று நச்சி இச்சை செய்து நீர் அம்பரம் அடைந்து சால் அல்லல் உய்ப்பதன் முனம் உம்பர் நாதன் உத்தமன் ஒளிமிகுத்த செஞ்சடை நம்பன் மேவு நன்னகர் நலங்கொள் காழிபேர்மினே’.

— தொடரும்.

சந்தா நேயர்களுக்கு!

அன்புடைபீர்,

இன்றின் அத்தமதோதி பதினாறாவது ஆகஸ்டின் பத்திர வது கட்டல் உங்கள் கரங்களில் ஆர்வத்தோடு இப்பதிய அன்பின் சந்தாணை தீர்மானங்கள் மீட்டி உடனாக அனுப்பி தோடு நமன் கவனத்திக்கு உதவிசெய்யுங்கள்.

இந்தியாவிலுள்ள அன்புக்கள் தமது சந்தாக்களை வழக்கம் போல்

P. வீரசம்பு, சம்பு இடைவரிசை,

அரிசெய்வாயர், கோட்டை

என்று விவரத்திற்கு உடனடி கவனம் செலுத்தினீர்களும்.

அத்தமதோதி நிலையம்,

நாலைப்பிட்டி - கலிபோர்னியா.

போன் - 353

அத்தமதோதி மலர்

நீங்கள் எதிர்பார்த்திருந்த அத்தமதோதி மலர் வெளி வந்து விட்டது. மலரினுள்ளே நாற்றத்துக்கு மேற்பட்ட பெரிய யார்களின் கருத்துக்கள் உங்களுக்கு வித்ததாகின்றன. நூற் றைமீய்து பக்கங்களிலும் ஆதீசன்க் கருத்துக்கள் சிறந்து விளங்குகின்றன. மலர்பின் உள்ள அனக்கறிவித்த எங்கள் குருநாதன் மூவரையுப் பட்டத்துடன் காட்சி தருகின்றார். அவரை நிலைப்பலர்க்கெல்லாம் பரத்தி உண்டு.

கிலை தயார செலவுடைய 2-50 ஆகும்

அத்தமதோதி நிலையம்,

நாலைப்பிட்டி - கலிபோர்னியா.

போன் - 353

இப்பத்திரிகை அத்தமதோதி நிலையத்தினால் அச்சிக்கப்பட்டுள்ளது. இது நூ. அனுப்புவதற்குரிய அச்சிட்டு வெளியிடப்படுகிறது.